

statí právo jiného ohrožující znečištění vody, žádné takové zdouvání a žádné zatápění nebo zbahnění cizích pozemků. Ve sporném případě nejde o užívání vody žalovanou stranou a o škodu tímto užíváním vzniklou. § 3 moravského vodního zákona nestanoví také nic o povinnosti vlastníka soukromé tekoucí vody čistiti koryto. Z prohlášení žalované při jednání o úpravu potoka podle protokolu ze dne 6. dubna 1914 nelze vyvozovati její povinnost k náhradě škody. Podle onoho protokolu měla od pozemkové částice čís. 1405 vlevo a p. č. 1404/1 vpravo až k rybníku v délce asi 250 m provést regulaci podle potřeby v témže rozsahu, a je poznamenáno, že se zástupce žalované prohlášením k tomu zavázal. Protokol není zástupcem žalované podepsán a není v něm blíže uvedeno, kdy a vůči komu bylo učiněno ono prohlášení o převzetí takového závazku. V protokolu ze dne 8. srpna 1916 sepsaném při kolaudaci regulačních prací zavázal se zástupce žalované, že tato na svých pozemcích prodlouží regulaci na své útraty až k rybníku, vyžádav si lhůtu dvou až tří let. Při těchto prohlášeních žalované nebyli žalobci smluvní stranou, takže nenabyli smluvního práva na provedení regulace žalovanou kapitulou. Nemohlo jíti ani o smlouvu v jejích prospěch jako třetího podle § 881 obč. zák., protože tehdy ani nebyli účastní jednání, neměli tehdy ani spachtovanou louku, takže nemohlo býti pomýšleno ani na to, že mají jako třetí osoby nabýti nějakých práv z onoho prohlášení. Proto nemůže jíti o náhradu pro nesplnění smlouvy (slibu) a ježto také nejde o čin o sobě bezprávný, to jest o porušení nějaké zákonné povinnosti žalovanou, není opodstatněn nárok žalobců na náhradu škody vzniklé zátopou jejich zahrady, ani zákonem, ani podle oněch prohlášení žalované kapituly. Konečně nemůže jíti také o porušení pachtovní smlouvy a náhradu škody z tohoto důvodu. Jednak se žaloba neopírá o to, že žalovaná neudržovala pronajatý pozemek ve stavu k užívání způsobilém, jak to má na mysli § 1096 obč. zák., nýbrž o to, že nečistila koryto nespachtovaného potoka, jednak však nebyla žalobcům propachtována zahrada, na jejichž kultuře utrpěli zátopou škodu, nýbrž spachtovali louku a zahradu si zřídili na svůj vrub a nebezpečí.

Čís. 12493.

Likvidatorům družstva, opovídajícím výmaz firmy družstva (podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.) nelze uložit, by uveřejnili zrušení družstva i v »Ústředním oznamovateli«; stačí, uveřejnili-li zrušení družstva po třikráte v »Úředním listě Republiky Československé«.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1933, R I 230/33.)

Rejstříkový soud vrátil likvidatorům společenstva opověď výmazu firmy s tím, by usnesení o rozpuštění společenstva a s tím spojenou výzvu věřitelům, aby se přihlásili, uveřejnili třikráte v Úředním listě Československé republiky a v Ústředním oznamovateli. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 40 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. musí býti zrušení společenstva po třikráte uveřejněno v listech k tomu určených. K uveřejňování

zápisů do obchodního rejstříku jsou ustanoveny jednak Úřední list republiky Československé, jednak podle nařízení ze dne 17. června 1919 čís. 397 sb. z. a n. Ústřední oznamovatel. Z toho vyplývá, že usnesení o rozpuštění družstva a s tím spojená výzva věřitelům, aby se přihlásili, musí po třikráte býti uveřejněna v těchto listech a nestačí uveřejnění v Úředním listě Československé republiky. Právem proto první soud napadeným usnesením žádá, aby se uveřejnění stalo v obou jmenovaných listech.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc rejstříkovému soudu, jemuž uložil, by, nehledě k důvodům, pro něž byla opověď vrácena, o ní dále po zákonu jednal a ji věcně vyřídil.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, pokud vytýká nezákonnost ve smyslu § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. napadenému usnesení potvrzujícímu usnesení soudu první stolice, nelze upřít oprávnění. Jde o to, zda rekurent splnil předpisem § 40 družst. zákona uloženou mu povinnost o trojím uveřejnění zrušení družstva v listech určených pro vyhlášení takových zápisů, když zrušení toto bylo likvidátory vyhlášeno ve dnech 4., 6. a 7. června 1931 v »Úředním listě Republiky Československé«, či zda má též další povinnost nižšími soudy mu uloženou, by vyhlášku takovou dal též uveřejnit po třikráte v »Ústředním oznamovateli«, zavedeném vládním nařízením ze dne 17. července 1919, čís. 397 sb. z. a n. Podle názoru dovolacího soudu této druhé povinnosti nemá. Neboť z doslovu § 3 tohoto nařízení plyne, že j e n s o u d y zasílají příslušné zápisy k uveřejnění redakci »Ústředního oznamovatele«, nikoli tedy strany jako osoby soukromé (rozhod. čís. 1239 sb. n. s.). To také připomíná výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. července 1921 ve věstníku č. 20, jednající o urychleném zasílání zápisů a sdělení soudy. Neprávem proto uložily nižší soudy likvidátorům povinnost k uveřejnění zrušení družstva v Ústředním oznamovateli.

Čís. 12494.

Prozatímní opatření podle § 379 ex. ř. slouží jen k zachování dosavadního stavu a nemá za účel navrácení v předešlý stav. Vykonali-li dlužník právní jednání, jímž osvědčuje ohrožená strana nebezpečí zmaření nebo stížení vydobyti její pohledávky, již před podáním návrhu na prozatímní opatření, nelze již dlužníku zakázat, by ono právní jednání nepředsevzal.

Nemohl-li by dlužník splniti zákaz, aby s pohledávkou, jež má býti obstavena, nenakládal, ježto ji již postoupil, nelze obstavku vykonati a nelze ji proto ani povolit, třebaže poddlužník dosud ještě neplnil.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1933, R II 30/33.)

Spořitelna v U. zažalovala proti žalované firmě, silniční společnosti, peněžitou pohledávku a navrhla povolení prozatímního opatření ob-